

JUSTITSMINISTERIET

Folketinget
Retsudvalget
Christiansborg
1240 København K

Dato: 3. november 2010
Kontor: Civil- og Politiafdelingen
Sagsnr.: 2010-150-2002
Dok.: JEE43587

Hermed sendes besvarelse af spørgsmål nr. 216 (Alm. del), som Folketingets Retsudvalg har stillet til justitsministeren den 1. november 2010. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Peter Skaarup (DF).

Lars Barfoed

/

Carsten Kristian Vollmer

Slotsholmsgade 10
1216 København K.

Telefon 7226 8400
Telefax 3393 3510

www.justitsministeriet.dk
jm@jm.dk

Spørgsmål nr. 216 (Alm. del) fra Folketingets Retsudvalg:

”I tv-avisen den 22. september 2010 blev der omtalt en sag om en kvinde, der er på flugt fra et tvangsægteskab. Mener ministeren at politiets håndtering af sådan en sag er tilfredsstillende. Herunder bedes redegjort for, hvornår politiet kan og skal foreslå en ny identitet og hvilket grundlag, der træffes afgørelse om at afvise et ønske om en ny identitet.”

Svar:

1. Bekæmpelse af æresrelaterede forbrydelser – herunder sager om bl.a. tvang i forbindelse med indgåelse af ægteskab – er et højt prioriteret fokusområde for politiet.

Den politimæssige indsats er forankret i Rigspolitiets strategi fra 2007 for indsatsen over for æresrelaterede forbrydelser. Strategien fastlægger en overordnet ramme for den samlede politimæssige håndtering af denne kriminalitetsform såvel lokalt i politikredsene som centralt i Rigspolitiet. Strategien indgår i de enkelte politikredsens operationsplaner på området. Rigspolitiet har endvidere udarbejdet en vejledning til politikredsene til brug for politiets behandling af æresrelaterede forbrydelser. Vejledningen supplerer den nævnte strategi og indeholder bl.a. en række anbefalinger for politikredsens sagsbehandling.

Rigspolitiet har oplyst, at alle politikredse har implementeret Rigspolitiets strategi, herunder udfærdiget og overholdt operationsplaner, action-card mv., udpeget kontaktpersoner samt vurderet hensigtsmæssigheden i anvendelse af tværkulturel konfliktmægling.

2. For så vidt angår spørgsmålet om beskyttelse af personer, der er ofre eller er i risiko for at blive ofre for æresrelateret kriminalitet, kan det oplyses, at politiet bl.a. kan iværksætte sådanne foranstaltninger, som efter politiets skøn anses for nødvendige eller hensigtsmæssige. Foranstaltningerne kan efter omstændighederne bestå i, at politiet – eventuelt i samarbejde med den overordnede anklagemyndighed og Politiets Efterretningstjeneste – iværksætter beskyttelsesforanstaltninger i form af f.eks. alarmtelefoner, patruljering og bevogtning.

I helt ekstraordinære tilfælde, hvor de foranstaltninger, som kan iværksettes af politikredsene, ikke anses for tilstrækkelige, kan Politiets Efterretningstjeneste iværksætte vidnebeskyttelsesforanstaltninger inden for rammerne af det såkaldte vidnebeskyttelsesprogram. Programmet har i sin nuværende form eksisteret siden 2001.

I de mest alvorlige tilfælde kan der som led i et vidnebeskyttelsesprogram foretages et fuldstændigt identitetsskifte, og den pågældende kan eventuelt også hjælpes til et nyt liv i et andet land. For at identitetsskifte skal kunne gennemføres, skal vidnet medvirke til processen og overholde en række konkret fastsatte betingelser. Vidnet skal således være indstillet på bl.a. at afbryde kontakten til sin familie, venner og øvrige omgangskreds, ligesom vidnet må opgive arbejde eller uddannelse. Vidnebeskyttelsesprogrammet kan ikke gennemføres, hvis vidnet ikke overholder disse betingelser.

Spørgsmålet om, hvilke foranstaltninger der bør iværksættes i et konkret tilfælde med henblik på at yde beskyttelse, afhænger af en nærmere politifaglig vurdering af, hvilke foranstaltninger der er nødvendige og mulige i relationen til den pågældende person.

Idet der således er tale om en politifaglig vurdering baseret på de konkrete omstændigheder, finder jeg det som justitsminister principielt rigtigst ikke at udtale mig nærmere om politiets valg af beskyttelsesforanstaltninger i specifikke tilfælde.